

SLIM EN RUMOERIG - DUURZAME OPRUIMING

Stein in Limburg behoort tot de steeds groeiende kring van gemeenten, die de ratten permanent bestrijden, d.w.z. het gehele jaar door.

Hoe dat gebeurt, wat de resultaten zijn en welke ervaringen men opdoet, laten we hieronder de gemeente-opzichter, de heer P. J. Pantus, vertellen.

Uit zijn relaas blijkt opnieuw, dat een rattenbestrijder die zijn vak verstaat, uitmuntende resultaten behaalt.

Volgt men zijn advies stipt op, dan blijft men gevrijwaard tegen nieuwe invasies van de bewoners der onderwereld.

We laten nu de heer Pantus aan 't woord.

We gebruiken in onze strijd tegen de ratten en muizen alleen cumarine-mengpoeder en de verdelgung hiermee is dan ook radicaal.

Daarom is het zo jammer dat er nog steeds mensen zijn, die ondanks de overlast die ze van het ongedierte ondervinden, zich niet komen melden bij de gemeente. Ze zoeken nog te veel naar goedkope en meestal onvoldoend werkende bestrijdingsmiddelen.

De propaganda moet zich daarom uitstrekken tot in de huiskamer van de boer: pers, radio en televisie.

Maar ook op de scholen mag de voorlichting niet ontbreken: „aan de jeugd de toekomst”.

Trapezewerk

Het missiehuis in Stein ligt rondom in het water, omdat het in vroeger jaren kasteelheren tot verblijfplaats diende. Men had er dus nogal wat overlast van bruine ratten.

De broeder-kok vertelde ons dat het ongedierte door een tuimelraam in de keuken, 2½ m boven de begane grond, naar binnen tippelde. Daar viel het gespuis al direct met de neus in de boter, in dit geval zijden spek, die keurig aan touwtjes waren opgehangen aan een ijzeren stang vlak achter het tuimelraam.

Het doorknagen van zo'n stuk touw was het werk van een ogenblik en met het neergeplofte spek wisten dan de dames en heren verder wel raad.

Ook is het gebeurd dat men 's morgens op de vleessnijmachine een nest jonge muizen vond.

We hebben hier allereerst geadviseerd alle toegangswegen voor rat en muis te blokkeren; toen is de bestrijding begonnen met cumarine-haver en wel zo radicaal dat men er sindsdien, **'n jaar later**, geen rat of muis meer heeft gezien.

De paters toonden zich uitermate dankbaar, want ze hadden voor de bestrijding al handen met geld uitgegeven zonder ooit een noemenswaardig resultaat.

Om bang van te worden!

Een ander geval betrof een café annex slagerij, waar de ratten onder de cafévloer 's avonds en 's nachts met recht beestachtig te keer gingen: het rumoer was niet van de lucht.

Bij onderzoek bleek mij dat de ongewenste gasten 's avonds door verscheidene kieren en gaten het slachthuis binnendrongen en zich dan tegoed deden aan de overdadige afval in de open schrobput.

Na deze overvloedige maaltijd verdwenen dan de gasten via de aan het café grenzende binnenplaats en de ook hier in de muren aanwezige gaten, onder de cafévloer, waar dan het lieve leven begon, volgens de eigenaar en z'n vrouw: „om er bang van te worden”.

We konden de afgelegde weg aan de hand van looppaden en uitwerpselen nauwkeurig volgen.

Ook hier een uitgebreid ratweringsadvies plus verdelging met cumarine-mengpoeder.

Na een week vertelde de eigenaar me, dat hij achter het buffet in het café een kanjer van een dode rat had gevonden, dat er af en toe een minder welriekend luchtje had gehangen, maar dat er geen rat meer werd gehoord.

'n Jaar naderhand deelde hij me geestdriftig mee, dat het vergif van destijds toch wel radicaal gewerkt had, want hij was **nog steeds** vrij van ratten.

P. J. Pantus,
gemeente-opzichter.